

— również ewentualnie, strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji na wypadek stwierdzenia, że Lipor całkowicie nie spełnił wymogów przewidzianych w dyrektywie 92/50/EWG, o orzeczenie, iż Komisja poprzez ustalenie 100 % korekty finansowej dotyczącej finansowania umów z Hidroprojecto naruszyła zasadę proporcjonalności.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zarzuca naruszenie prawa, oczywisty błąd w ustaleniach, brak wystarczającego i poprawnego uzasadnienia oraz naruszenie zasady proporcjonalności.

W odniesieniu do umowy zawartej przez stronę skarżącą w 1989 r. z Hidroprojecto, strona skarżąca twierdzi, iż Komisja popełniła błąd przy oszacowaniu wartości Bloku D umowy.

Jeżeli chodzi o umowę podpisaną pomiędzy tymi samymi podmiotami w 1997 r., strona skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ustaleniach, nie przyjmując, że umowy te stanowiły częściowo konkretyzację umowy zawartej w 1989 r., a częściowo jej przedłużenie, które okazało się konieczne w miarę wykonywania projektu. Nie zgadza się również z Komisją co do tego, że umowy powinny zostać zawarte w trybie zamówień publicznych. Zdaniem strony skarżącej, nawet jeżeliby przyjąć, że umowy te były niezależne od umowy z 1989 r. i ich wartość przekraczała próg ustalony w dyrektywie 92/50 dla przetargu otwartego, to i tak miał do nich zastosowanie wyjątek przewidziany w art. 11 tej dyrektywy.

Co się tyczy zawartych również pomiędzy tymi samymi podmiotami umów z dnia 28 marca i 28 kwietnia 1995 r., strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniała błąd w ustaleniach, poczynając je za jedną umowę będącą przedłużeniem umowy z 1989 r. i twierdząc, że ich zawarcie powinno nastąpić w drodze zamówień publicznych. Podnosi, że w rzeczywistości chodzi o dwie umowy zawarte w różnej dacie. Pierwsza umowa została zawarta w wyniku przetargu ograniczonego, natomiast druga nie osiągnęła wartości przekraczającej próg, aby mogła się stać przedmiotem postępowania w sprawie zamówień publicznych. W każdym razie, obie umowy zostały zawarte na podstawie prawa portugalskiego w chwili, w której dyrektywa 92/50 nie została jeszcze transponowana do prawa krajowego.

Wreszcie, w odniesieniu do umów zawartych przez skarżącą z IDAD w 1999 r., skarżącą przyznając, że Komisja mogła uwzględnić je łącznie w celu ustalenia ich odpowiedniej wartości oraz ewentualnego podlegania przesadom rządzącym zamówieniami publicznymi, wyjaśnia powody, które doprowadziły ją do podpisania oddzielnych umów oraz podnosi, że IDAD jest podmiotem prawa publicznego i jako taki jest instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy 92/50. Tym samym twierdzi, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę te powody i nie przystępować do 100 % korekty finansowej. Zdaniem skarżącej taka korekta narusza zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2007 r. — Denka International przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/07)

(2007/C 82/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Denka International BV (Barneveld, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, C. Mereu, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2b) dyrektywy Komisji 2006/92/WE i załącznika II do tej dyrektywy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz odsetkami od tych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda w niniejszej skardze stwierdzenia nieważności w części dyrektywy Komisji 2006/92/WE⁽¹⁾ z dnia 9 listopada 2006 r. zmieniającej załączniki do dyrektyw Rady 76/895/EWG, 86/362/EWG i 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości dichlorfosu (zwanej dalej „dyrektywą MRL” lub „zaskarżoną regulacją”), a w szczególności art. 2 b) i załącznika II do tej dyrektywy.

Skarżąca podnosi, że wskazane przepisy zmieniają najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości przedmiotowej substancji z obowiązujących poprzednio 2mg/kg do nowej wartości progowej wynoszącej 0,01 mg/kg w oparciu o ocenę dokumentacji skarżącej przeprowadzonej według związanej z tym oceny na podstawie dyrektywy 91/424/EWG, co stanowi błąd pod względem proceduralnym, naukowym i prawnym.

Skarżąca podnosi, że pod względem proceduralnym zaskarżona regulacja została przyjęta z naruszeniem gwarancji proceduralnych ustanowionych w art. 8 rozporządzenia 451/2000, zasady *auditum alteram partem* oraz zasady rzetelnego postępowania. Regulacja ta uchybia także obowiązkowi uzasadnienia (art. 235 WE). Skarżąca podnosi ponadto, że przyjmując zaskarżoną regulację, Komisja nadużyła władzy, ponieważ uzyskała ten sam rezultat, jak w przypadku decyzji o niewłączeniu, nie korzystając jednak z takiej decyzji.

Zdaniem skarżącej, z materialno-prawnego punktu widzenia, zaskarżona regulacja została podjęta na skutek oczywistego błędu w ocenie. Decyzja ta narusza (i) art. 4 ust. 1 lit. f) dyrektywy 91/414/EWG, (ii) art. 5 dyrektywy MRL oraz (iii) podstawowe zasady prawa wspólnotowego, a mianowicie (a) zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa oraz (b) art. 211 WE, zasadę dobrej administracji i (c) zasadę proporcjonalności.

(¹) Dyrektywa Komisji 2006/92/WE z dnia 9 listopada 2006 r. zmieniająca załączniki do dyrektyw Rady 76/895/EWG, 86/362/EWG i 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości kaptanu, dichlorofosu, etionu i folpetu (Dz.U. L 311, str. 31).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2007 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-33/07)

(2007/C 82/91)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, G. Kanellopoulos)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji lub zmiana tej decyzji zgodnie z uwagami przedstawionymi poniżej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka w swojej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 5993 wersja ostateczna z dnia 14 grudnia 2006 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie — a w szczególności przez Republikę Grecką — z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 355, str. 96), podnosi następujące zarzuty.

W pierwszym ogólnym zarzucie uzasadniającym stwierdzenie nieważności, dotyczącym ogółu korekt, skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne ustanowione w art. 8 ust. 1 zdanie trzecie lit. a) [sic], rozporządzenia Komisji (WE) nr 1663/95 (¹) z dnia 7 lipca 1995 r. w zakresie, w jakim nie podjęła dwustronnych rozmów z władzami greckimi w kwestii oceny powagi przypisywanych im naruszeń i szkody

poniesionej przez Unię Europejską. Ponadto należy stwierdzić nieważność decyzji z uwagi na dokonanie korekt w odniesieniu do okresu poprzedzającego o więcej niż 24 miesiące akt, w którym zostało wyrażone ostateczne stanowisko w przedmiocie korekty i jej wysokości.

Skarżąca twierdzi w szczególności, że w odniesieniu do sektora oliwy z oliwek pozwana wykroczyła poza przysługujący jej zakres uznania, gdyż podwoiła korektę z 5 % do 10 %, mimo że stwierdzone zostało polepszenie, a nie pogorszenie systemu kontroli. Zdaniem skarżącej pozwana dokonała błędnej wykładni prawa wspólnotowego i błędnej oceny okoliczności faktycznych, naruszając zasadę proporcjonalności.

W odniesieniu do sektora bawełny skarżąca podnosi, jako zarzut uzasadniający stwierdzenie nieważności, błędne uzasadnienie i brak podstawy prawnej dokonanej korekty jak też błędną wykładnię i zastosowanie art. 12 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1201/89 (²) oraz naruszenie zasady pewności prawa z uwagi na trwającą ponad 10 lat procedurę rozdziału wydatków.

Jeśli chodzi o sektor suszonych winogron skarżąca twierdzi, że pozwana błędnie zinterpretowała wytyczne dotyczące korekty, wyznaczając 10 % wskaźnik dla niedostatecznych dodatkowych kontroli jak też, że w niewystarczający sposób uzasadniła decyzję w odniesieniu do korekty dotyczącej koryntek.

W przedmiocie owoców cytrusowych skarżąca podnosi, że pozwana błędnie i bez wystarczającego uzasadnienia powołuje się na zarzucane braki w kontrolach administracyjnych, naruszając zasadę proporcjonalności. Ponadto pozwana dokonała błędnej wykładni i zastosowania w czasie załącznika nr 16 do dokumentu nr 17933/2000, jeśli chodzi o uznanie spornych kontroli jako podstawowych.

Wreszcie w odniesieniu do zwłoki w płatnościach skarżąca zauważa, że dokonano błędnej oceny okoliczności faktycznych, z uwagi na przeprowadzenie podwójnej korekty pozycji budżetowej B01-1210-160, błędnej wykładni i zastosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 296/96 (³), w związku z podstawą obliczenia 4 % progę oraz że w błędny sposób oceniono i niedostatecznie uzasadniono wskazane nadzwyczajne okoliczności i szczególne warunki zarządzania.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158 z 8.7.1995, str. 6).

(²) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1201/89 z dnia 3 maja 1989 r. ustanawiające zasady wykonania systemu pomocy dla bawełny (Dz.U. L 259 z 6.9.1989, str. 18).

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) NR 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez państwa członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88 (Dz.U. L 39 17.2.1996, str. 5).